

Ord om de Forslag, med Hensyn til hvilke jeg ikke hører med til Udvalgets Flertal. Jeg har for det Første været med til at stille Forslag om en forandret Affattelse af Lovforslagets §§ 1 og 2, med andre Ord Endringsforslaget under Nr. 3. Jeg har ikke troet det rigtigt at blive staaende ved det, Regjeringen har foreslaaet og Landstthinget vedtaget i disse Paragrafer, idet disse, som det vil ses, gaa ud paa at bestemme, at det omhandlede Forholds Ordning skal overlades til kongelig Anordning. Jeg tror nemlig, at det maa erkjendes — og i saa Henseende kan jeg henholde mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra de foregaaende Talere —, at de Bestemmelser, som maatte blive tagne, ville kunne faa meget væsentlig Indflydelse paa den øvrige Del af Loven, saa at det altsaa maa siges, at man ikke rigtig veed, hvad Lovens øvrige Indhold virkelig vil føre til, naar man ikke kender de Bestemmelser, som her maatte blive de endelige. Bestemmelserne om de almindelige Egenstaber, som kræves for at kunne søge Embederne, ville nemlig efter deres forskjellige Indhold kunne i ikke lidet forskjellig Grad begrænde det Antal Ansøgere, mellem hvilke der hovedet vil blive Tale om at vælge saavel for Regjeringen som tilsidst for Menigheden. Jeg har derfor ikke anset det for rigtigt at overlade dette Forhold til kongelig Anordning. Der kunde vistnok tænkes en anden Udvei, idet man nemlig kunde udstyre det Hele og her kun forbeholde sig, at Reglerne for i Almindelighed at kunne søge senere skulde ordnes ved Lov, men dette forekommer mig at være en meget uheldig Udvei, idet det med andre Ord vilde sige, at man nu gav en Lov, som dog ikke vilde kunne komme til nogen Virksomhed, førend man enedes om en anden Lov; men dette er dog en Fremgangsmaade, som kun under ganske særegne Forhold kan siges at være rigtigt, nemlig naar det maa anses for absolut ønskeligt at blive færdig med den ene Side af en Sag og det samtidigt er nødvendigt at lade Resten ligge, fordi det i Deblittet er umuligt at træffe en hensigtsmæssig Afgjørelse af, hvad man bestemmer sig til at slyde ud. Udvalgets Flertal foreslaar heller ikke dette, men derimod at blive staaende ved

de Bestemmelser, som man for Tiden har, Saavidt jeg veed, vedrører de Bestemmelser, som man for Tiden har kun en ganske enkelt Egenstabs hos de Ansøgende, nemlig Karakteren, idet der nemlig er visse Indskrænkninger for dem, som ikke have bedste Karakter, med Hensyn til deres Afgang til at søge Embeder, men disse indskrænkende Bestemmelser ere givne under ganske andre Forhold end dem, Loven har for Die, hvortil jeg endnu vil sige, at det forekommer mig, at naar man virkelig vil lægge nogen Bægt paa sige almindelige Bestemmelser som et Betryggelsesmiddel for at ikke mindre berettigede Ansøgere skulle slyde mere berettigede tilside under de nye Forhold, saa er den hidtil gjældende Indskrænkning lidet virksom og sølgelig utilfredsstillende. Jeg har derfor ment, at der burde gjøres et Forsøg paa at løse denne Del af Opgaven og at dette maatte ske derved, at man paa den ene Side søgte at tage de forskjellige Hensyn, som paa dette Omraade bør komme i Betragtning, og paa den anden Side sørgede for, at dette ikke førte til en saa betydelig Indskrænkning, at andre Formaal, som man søger opnaaede gennem denne Lov, derved blive tilfidsatte. Det er dette Forsøg, jeg har tilladt mig at gjøre, og hvortil et Par andre ærede Medlemmer af Udvalget have sluttet sig, men jeg skal forøvrigt i saa Henseende indskrænke mig til at henvise til de Bestemmelser, som indeholdes i de af os foreslaaede Paragrafer, idet ærede Medlemmer af dem ville have set, at de Forhold, som vi have troet at burde tage Hensyn til, dels ere en vis Tjenestetid som Præst i Folketirken, dels den Omstændighed, at Vedkommende en vis Tid har udøvet en underordnet geistlig Virksomhed eller bakkend en saadan Statsstilling, som det af andre Grunde er ønskeligt, at man tillægger nogen Betydning, og endelig Karakteren til de afslagne Embedsprøver, men jeg tror ogsaa, det vil være klart, at de Indskrænkninger, vi efter disse Hensyn have tilladt os at opstille, ingenlunde ere større eller mere væsentlige, end at de meget godt kunne forliges med det Formaal, som man iøvrigt ønsker opnaaet igennem denne Lov og med den Betydning,